

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

*«Μαζί θα περάσουμε το χειμώνα»
είπε το έλατο*

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΜΑΡΙΝΑ ΜΑΡΚΟΛΙΝ

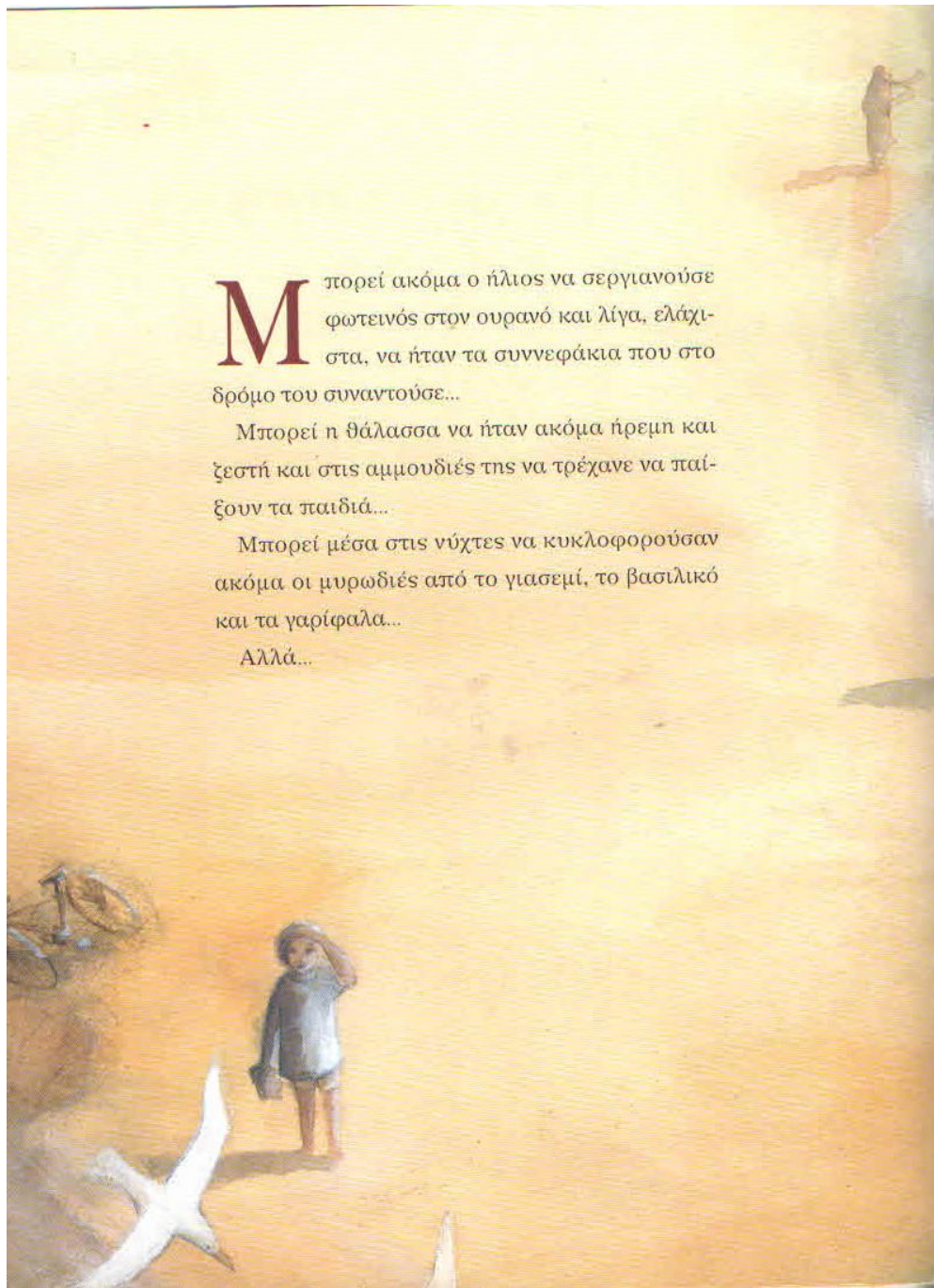

Μπορεί ακόμα ο ήλιος να σεργιανούσε
φωτεινός στον ουρανό και λίγα, ελάχιστα,
να ήταν τα συννεφάκια που στο
δρόμο του συναντούσε...

Μπορεί η θάλασσα να ήταν ακόμα ήρεμη και
ζεστή και στις αμμουδιές της να τρέχανε να παί-
ζουν τα παιδιά...

Μπορεί μέσα στις νύχτες να κυκλοφορούσαν
ακόμα οι μυρωδιές από το γιασεμί, το βασιλικό
και τα γαρίφαλα...

Αλλά...

- Οι πλαγιές των βουνών υποδεχόντουσαν τα πρώτα κυκλάμινα...

Οι αυλές των σπιτιών στολιζόντουσαν από ολόλευκα και κατακίτρινα χρυσάνθεμα...

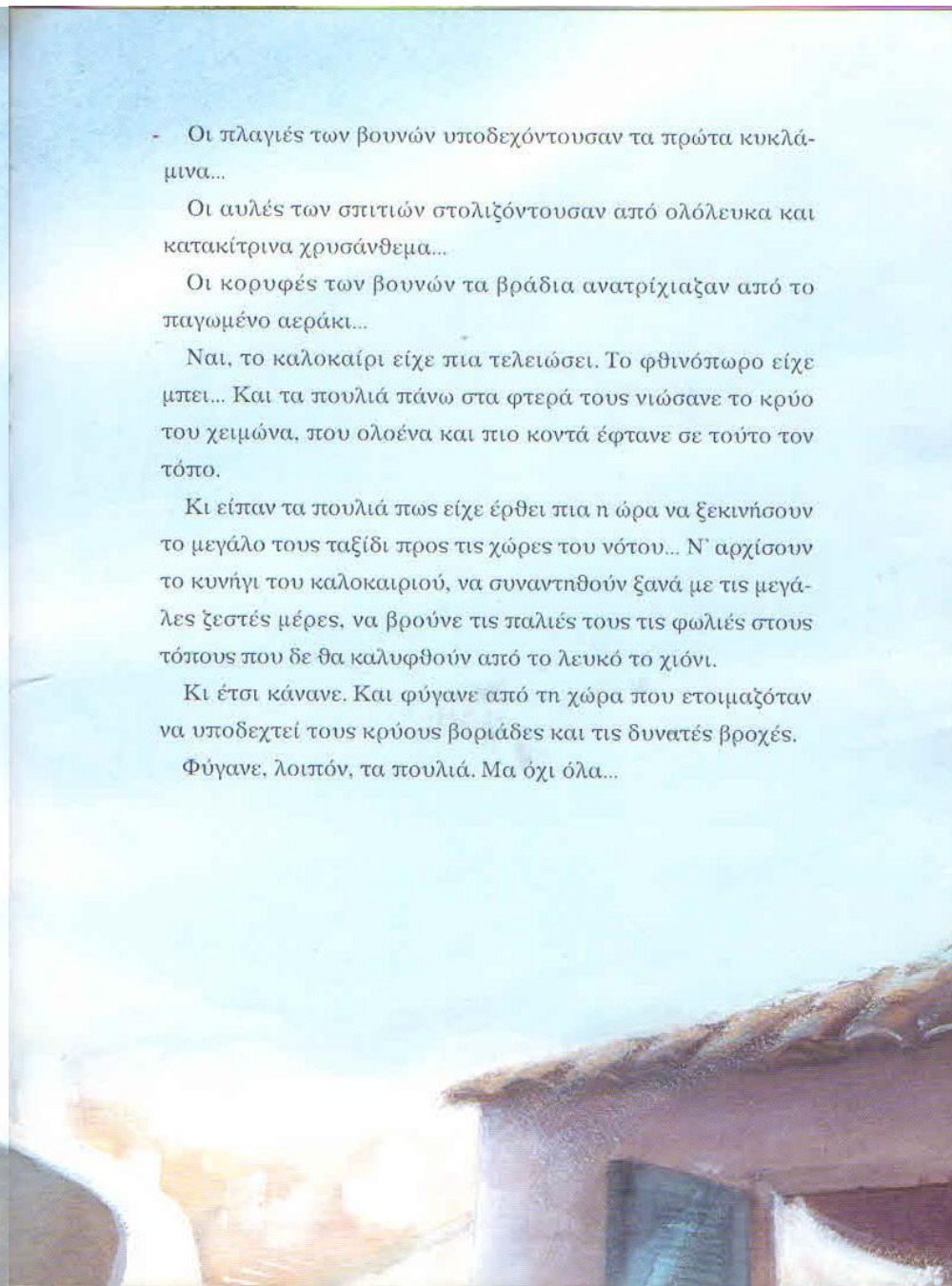
Οι κορυφές των βουνών τα βράδια ανατρίχιαζαν από το παγωμένο αεράκι...

Ναι, το καλοκαίρι είχε πια τελειώσει. Το φθινόπωρο είχε μπει... Και τα πουλιά πάνω στα φτερά τους νιώσανε το κρύο του χειμώνα, που ολοένα και πιο κοντά έφτανε σε τούτο τον τόπο.

Κι είπαν τα πουλιά πως είχε έρθει πια η ώρα να ξεκινήσουν το μεγάλο τους ταξίδι προς τις χώρες του νότου... Ν' αρχίσουν το κυνήγι του καλοκαιριού, να συναντηθούν ξανά με τις μεγάλες ζεστές μέρες, να βρουν τις παλιές τους τις φωλιές στους τόπους που δε θα καλυφθούν από το λευκό το χιόνι.

Κι έτσι κάνανε. Και φύγανε από τη χώρα που ετοιμαζόταν να υποδεχτεί τους κρύους βοριάδες και τις δυνατές βροχές.

Φύγανε, λοιπόν, τα πουλιά. Μα όχι όλα...

Υπήρχαν και κάποια που είχαν αδύνατα φτερά – οι φτερούγες τους τραυματισμένες από τα βόλια άκαρδων κυνηγών.

Κι άλλα που ξεχάστηκαν καθώς πλατσούριζαν μέσα στα γάργαρα νερά του μικρού ποταμού – μοναχά τους, δίχως τη συντροφιά και την υποστήριξη των άλλων πουλιών, δε θα μπορούσαν να κάνουν ένα τόσο μακρύ ταξίδι.

Και κάποια που κάνανε το λάθος να σκεφτούν ότι το κρύο αργούσε ακόμα να φτάσει κι ότι μπορούσαν να πάρουν αργότερα την απόφαση για το ταξίδι. Όλα αυτά τα πουλιά στον τόπο τούτο μείνανε, και τώρα βλέπανε πως οι μέρες ολοένα και πιο μικρές γίνοντουσαν, ο ήλιος συχνά πυκνά άφηνε τα σύννεφα να του σκεπάζουν τη λάμψη, ο αέρας δεν ήταν πια ένα άταχτο δροσερό αεράκι, μα μεγάλωνε και θέριευε και με θυμό περνούσε ανάμεσα στα σπίτια, στα δέντρα, στις παραλίες...

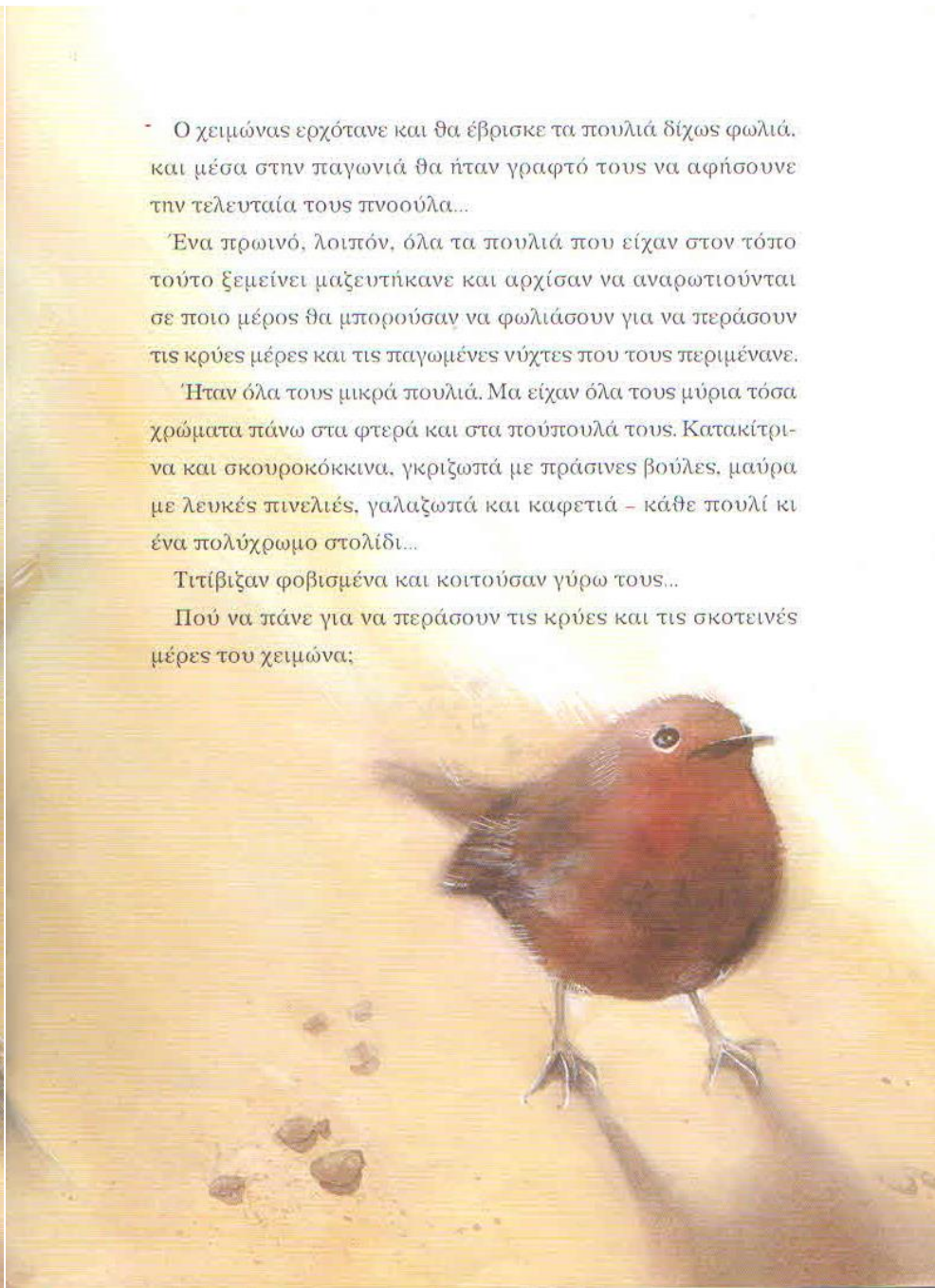
Ο χειμώνας ερχότανε και θα έβρισκε τα πουλιά δίχως φωλιά, και μέσα στην παγωνιά θα ήταν γραφτό τους να αφήσουνε την τελευταία τους πνοούλα...

Ένα πρωινό, λοιπόν, όλα τα πουλιά που είχαν στον τόπο τούτο ξεμείνει μαζευτήκανε και αρχίσαν να αναρωτιούνται σε ποιο μέρος θα μπορούσαν να φωλιάσουν για να περάσουν τις κρύες μέρες και τις παγωμένες νύχτες που τους περιμένανε.

Ήταν όλα τους μικρά πουλιά. Μα είχαν όλα τους μύρια τόσα χρώματα πάνω στα φτερά και στα πούπουλά τους. Κατακίτρινα και σκουροκόκινα, γκριζωπά με πράσινες βούλες, μαύρα με λευκές πινελιές, γαλαζωπά και καφετιά – κάθε πουλί κι ένα πολύχρωμο στολίδι...

Τιτίβιζαν φοβισμένα και κοιτούσαν γύρω τους...

Πού να πάνε για να περάσουν τις κρύες και τις σκοτεινές μέρες του χειμώνα;

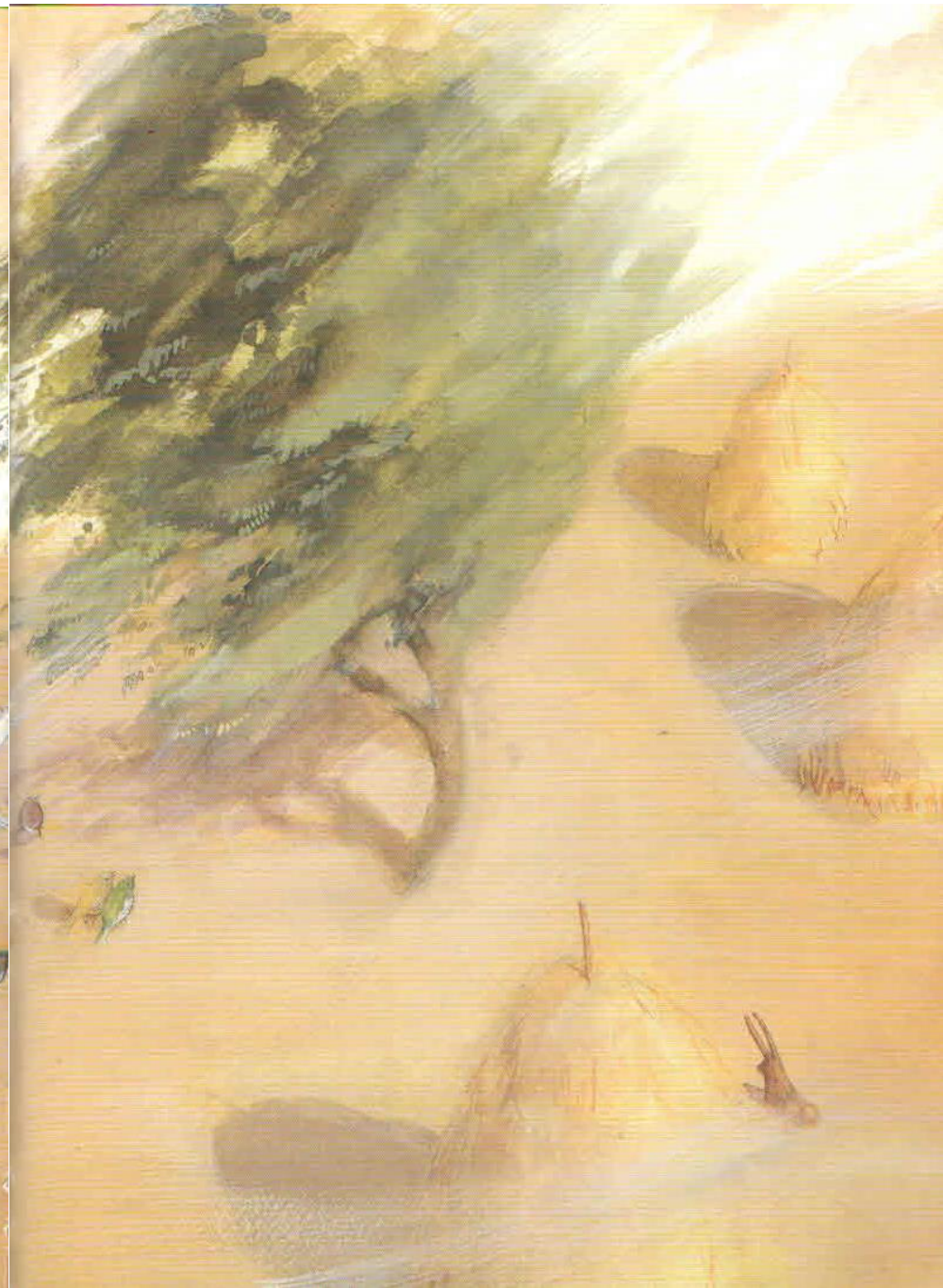
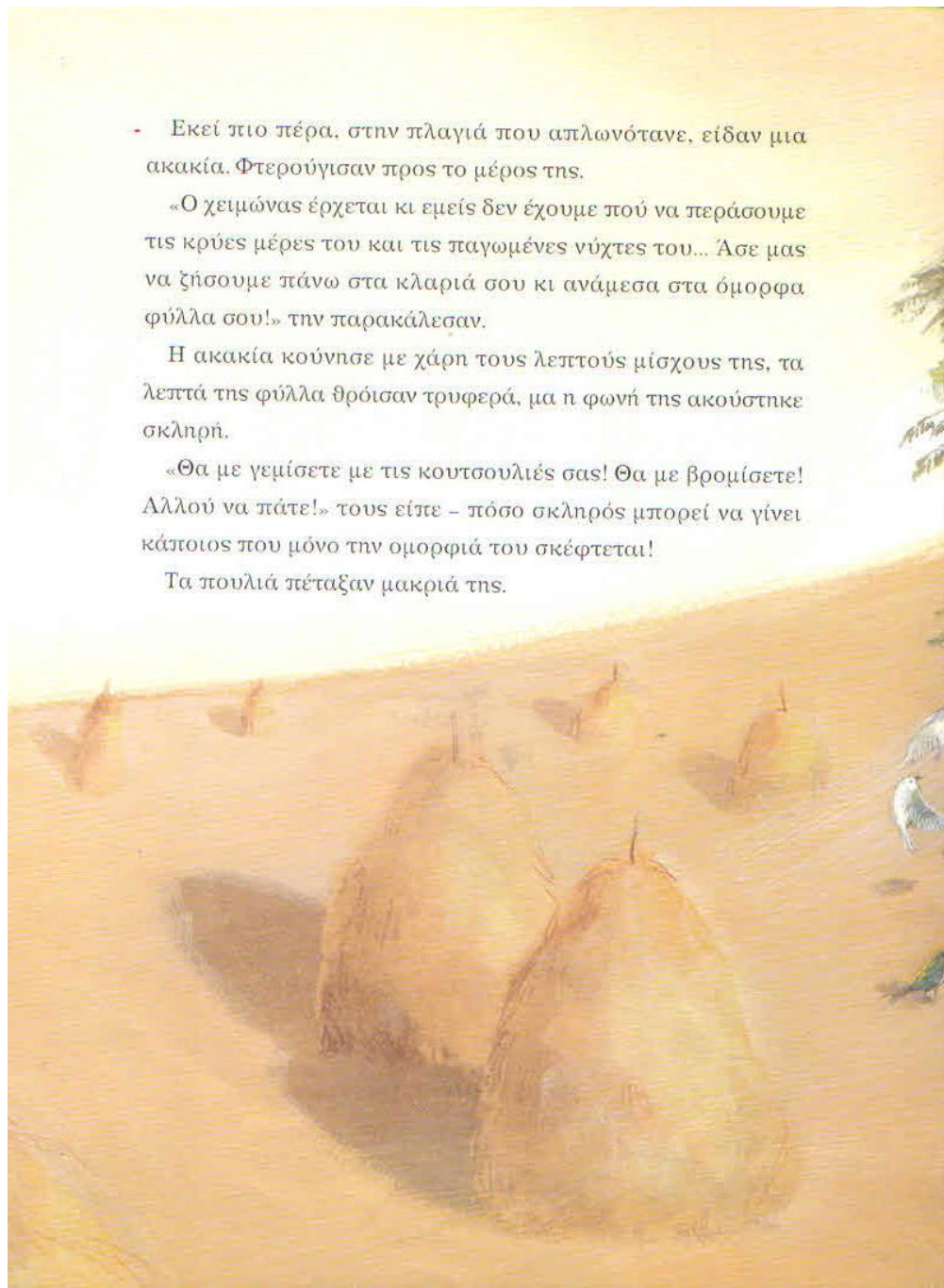
- Εκεί πιο πέρα, στην πλαγιά που απλωνότανε, είδαν μια ακακία. Φτερούγισαν προς το μέρος της.

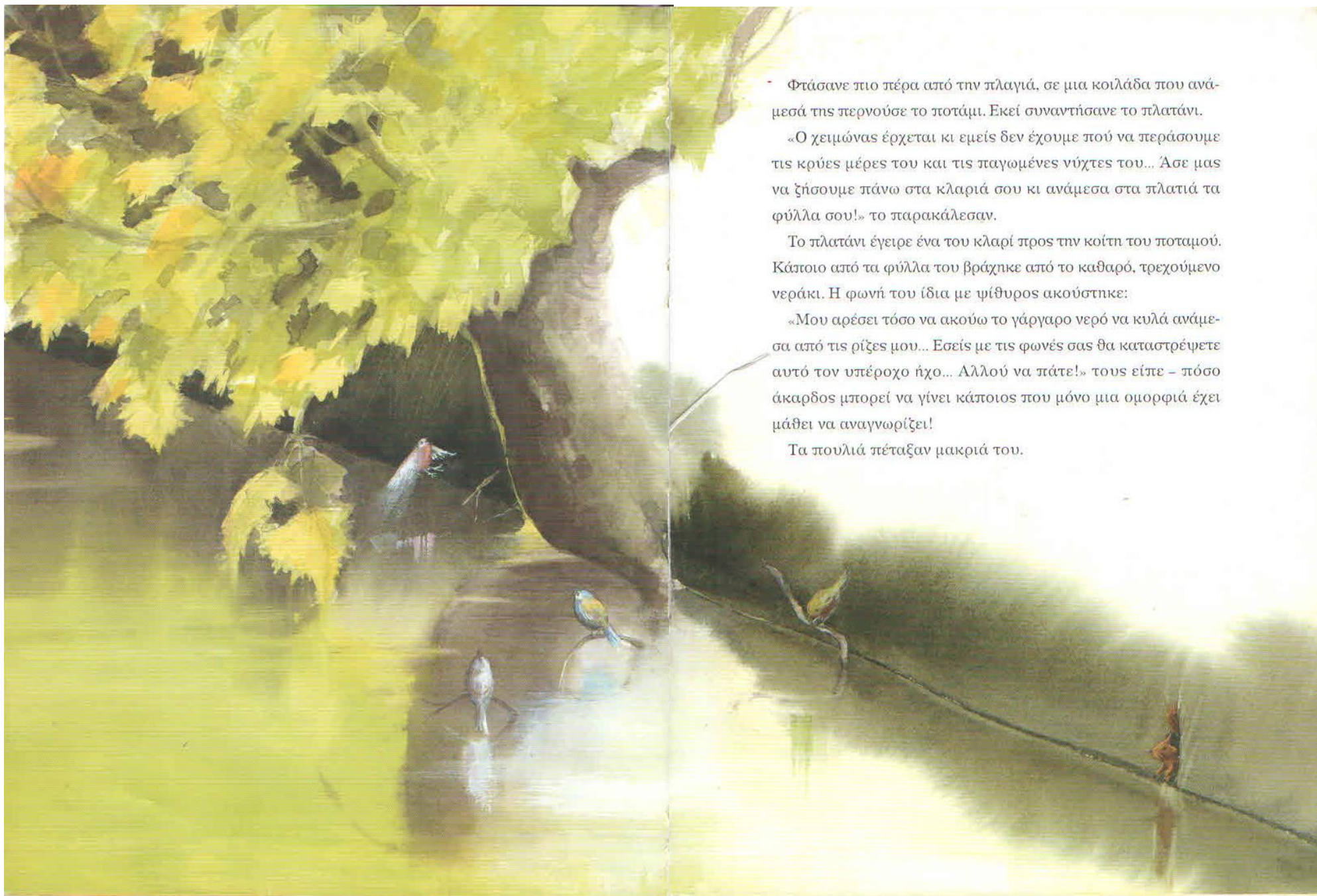
«Ο χειμώνας έρχεται κι εμείς δεν έχουμε πού να περάσουμε τις κρύες μέρες του και τις παγωμένες νύχτες του... Άσε μας να ζήσουμε πάνω στα κλαριά σου κι ανάμεσα στα όμορφα φύλλα σου!» την παρακάλεσαν.

Η ακακία κούνησε με χάρη τους λεπτούς μίσχους της, τα λεπτά της φύλλα θρόισαν τρυφερά, μα η φωνή της ακούστηκε σκληρή.

«Θα με γεμίσετε με τις κουτσουλιές σας! Θα με βρομίσετε! Αλλού να πάτε!» τους είπε – πόσο σκληρός μπορεί να γίνει κάποιος που μόνο την ομορφιά του σκέφτεται!

Τα πουλιά πέταξαν μακριά της.

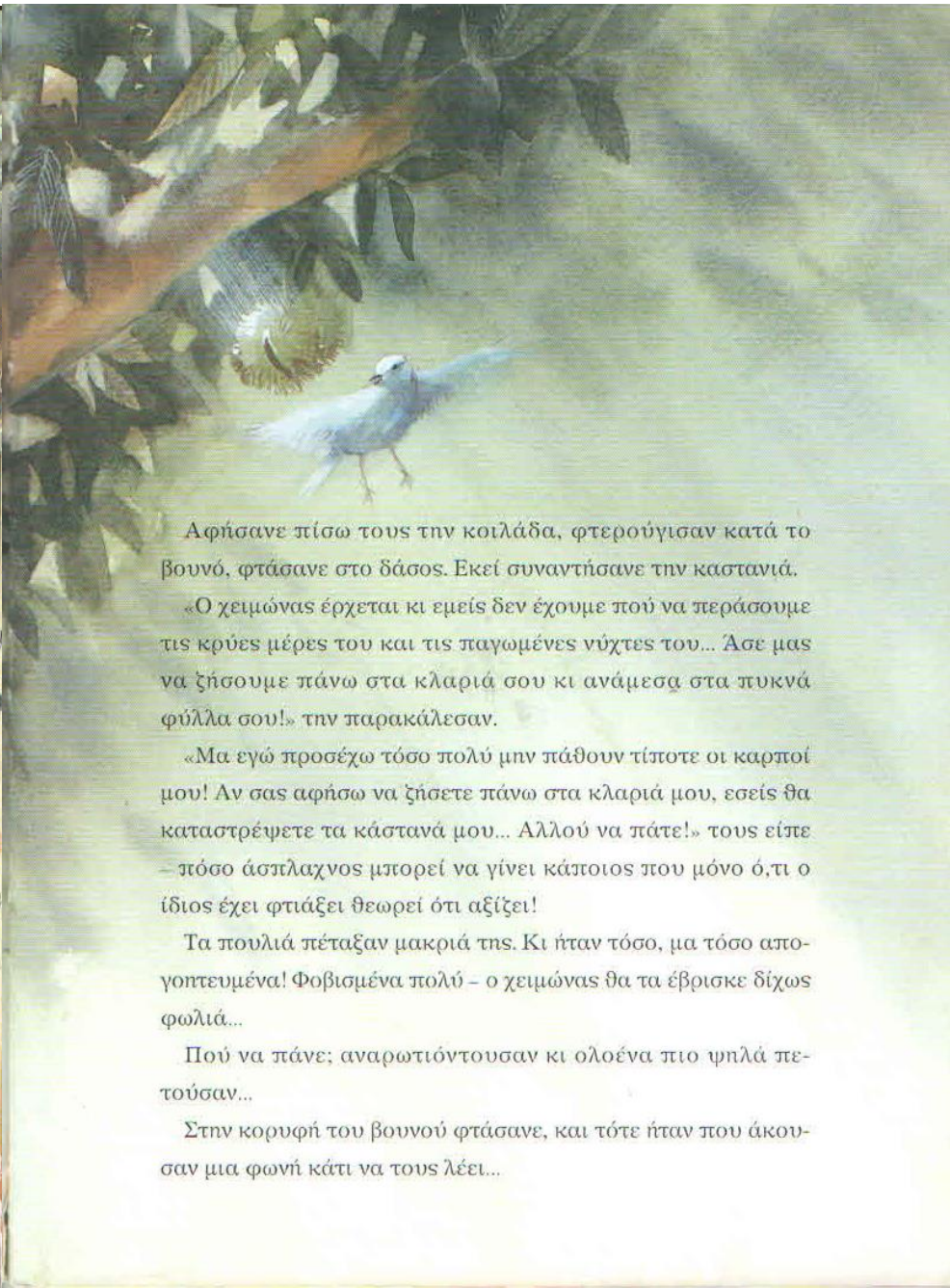
Φτάσανε πιο πέρα από την πλαγιά, σε μια κοιλάδα που ανάμεσα τις περνούσε το ποτάμι. Εκεί συναντήσανε το πλατάνι.

«Ο χειμώνας έρχεται κι εμείς δεν έχουμε πού να περάσουμε τις κρύες μέρες του και τις παγωμένες νύχτες του... Άσε μας να ζήσουμε πάνω στα κλαριά σου κι ανάμεσα στα πλατιά τα φύλλα σου!» το παρακάλεσαν.

Το πλατάνι έγειρε ένα του κλαρί προς την κοίτη του ποταμού. Κάποιο από τα φύλλα του βράχηκε από το καθαρό, τρεχούμενο νεράκι. Η φωνή του ίδια με ψίθυρος ακούστηκε:

«Μου αρέσει τόσο να ακούω το γάργαρο νερό να κυλά ανάμεσα από τις ρίζες μου... Εσείς με τις φωνές σας θα καταστρέψετε αυτό τον υπέροχο ήχο... Αλλού να πάτε!» τους είπε - πόσο άκαρδος μπορεί να γίνει κάποιος που μόνο μια ομορφιά έχει μάθει να αναγνωρίζει!

Τα πουλιά πέταξαν μακριά του.

Αφήσανε πίσω τους την κοιλάδα, φτερούγισαν κατά το βουνό, φτάσανε στο δάσος. Εκεί συναντήσανε την καστανιά.

«Ο χειμώνας έρχεται κι εμείς δεν έχουμε πού να περάσουμε τις κρύες μέρες του και τις παγωμένες νύχτες του... Άσε μας να ζήσουμε πάνω στα κλαριά σου κι ανάμεσά στα πυκνά φύλλα σου!» την παρακάλεσαν.

«Μα εγώ προσέχω τόσο πολύ μην πάθουν τίποτε οι καρποί μου! Αν σας αφήσω να ζήσετε πάνω στα κλαριά μου, εσείς θα καταστρέψετε τα κάστανά μου... Αλλού να πάτε!» τους είπε – πόσο άσπλαχνος μπορεί να γίνει κάποιος που μόνο ό,τι ο ίδιος έχει φτιάξει θεωρεί ότι αξίζει!

Τα πουλιά πέταξαν μακριά της. Κι ήταν τόσο, μα τόσο απογοητευμένα! Φοβισμένα πολύ – ο χειμώνας θα τα έβρισκε δίχως φωλιά...

Πού να πάνε; αναρωτιόντουσαν κι ολοένα πιο ψηλά πετούσαν...

Στην κορυφή του βουνού φτάσανε, και τότε ήταν που άκουσαν μια φωνή κάτι να τους λέει...

Ένα δέντρο ήταν που τους μίλησε.

«Για πού πετάτε όλα μαζί με τόση φούρια και βιάση;» – έλατο ήταν το δέντρο που τα ρώτησε.

Τα πουλιά πετάρισαν τριγύρω του... και δίσταζαν να του πούνε τι ζητούσαν...

«Λοιπόν;» τα ξαναρώτησε το έλατο και τα λεπτά κλαριά του προς το μέρος των πουλιών υψώθηκαν, τα φυλλαράκια του, μυτερά, ίδια με καρφίτσες, τρεμούλιασαν σε φιλικό χαιρετισμό.

Και τα πουλιά τότε τόλμησαν να πούνε αυτό που ήθελαν, να ζητήσουν ό,τι λαχταρούσαν...

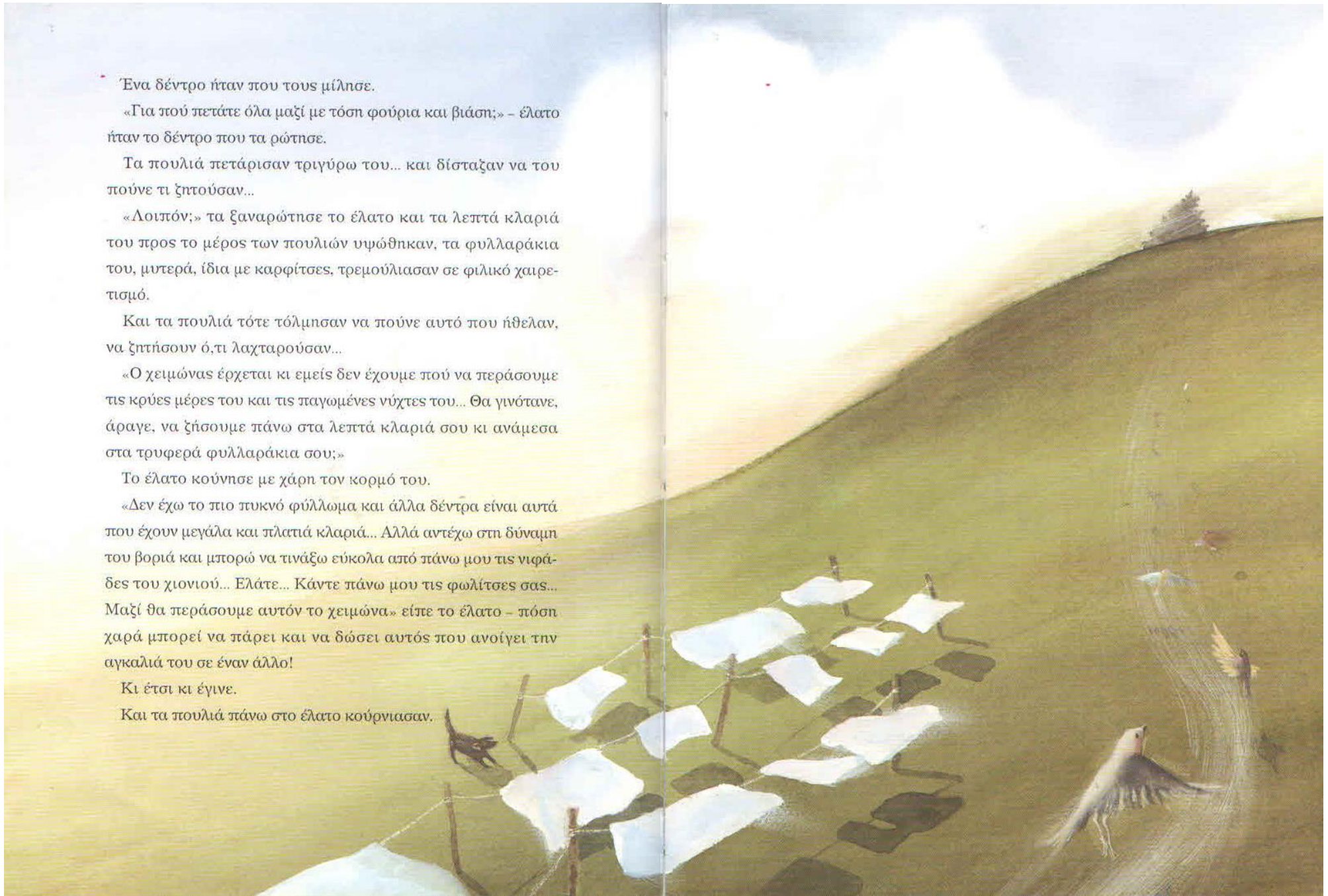
«Ο χειμώνας έρχεται κι εμείς δεν έχουμε πού να περάσουμε τις κρύες μέρες του και τις παγωμένες νύχτες του... Θα γινότανε, άραγε, να ζήσουμε πάνω στα λεπτά κλαριά σου κι ανάμεσα στα τρυφερά φυλλαράκια σου;»

Το έλατο κούνησε με χάρη τον κορμό του.

«Δεν έχω το πιο πυκνό φύλλωμα και άλλα δέντρα είναι αυτά που έχουν μεγάλα και πλατιά κλαριά... Αλλά αντέχω στη δύναμη του βοριά και μπορώ να τινάξω εύκολα από πάνω μου τις νιφάδες του χιονιού... Ελάτε... Κάντε πάνω μου τις φωλίτσες σας... Μαζί θα περάσουμε αυτόν το χειμώνα» είπε το έλατο – πόση χαρά μπορεί να πάρει και να δώσει αυτός που ανοίγει την αγκαλιά του σε έναν άλλο!

Κι έτσι κι έγινε.

Και τα πουλιά πάνω στο έλατο κούρνιασαν.

Και περίμεναν το χειμώνα...
Κι έστειλε αυτός πρώτα την παγωνιά του.
Κι αυτή έκανε τα πράσινα φύλλα των δέντρων να κιτρινίσουν.
«Μα τα φύλλα του έλατου, αυτά τα λεπτά που θυμίζουν
καρφίτσες, μην τα πειράξεις!» της είχε πει ο χειμώνας. «Γιατί
ανάμεσά τους έχουν στήσει τις φωλιές τους τα μικρά πουλιά».
Και κιτρίνισαν από την παγωνιά τα φύλλα της ακακίας,
του πλατανιού και της καστανιάς.
Κι έπειτα ο χειμώνας έστειλε τον άνεμο.
Κι αυτός άρπαξε τα κίτρινα φύλλα από τα κλαριά τους
και τα σκόρπισε στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα.
«Μα τα φύλλα του έλατου, αυτά τα λεπτά που θυμίζουν
καρφίτσες, μην τα πειράξεις!» του είχε πει ο χειμώνας. «Γιατί
ανάμεσά τους έχουν στήσει τις φωλιές τους τα μικρά πουλιά».
Κι έμειναν με γυμνούς κλώνους η ακακία, το πλατάνι και
η καστανιά.

Κι έπειτα ήρθε το χιόνι.

Ήταν νύχτα βαθιά, μεσάνυχτα, όταν έπεσε πάνω στη γη και στα δέντρα.

Και όλα τα σκέπασε με το λευκό του χρώμα.

Μα όταν ξημέρωσε και το φως του ήλιου πέρασε αχνό ανάμεσα από τα γκρίζα σύννεφα, τότε, μέσα στην απόλυτη κυριαρχία του λευκού, κάτι διαφορετικό ξεχώριζε.

Το έλατο ήταν, χιονισμένο κι αυτό, κατάλευκο. Μα ανάμεσα στα ολόλευκα κλαριά του, πάνω στις χιονισμένες βελονίτσες του, πολύχρωμες πιτσιλιές, λαμπερά πλουμίδια ξεχώριζαν, κατακίτρινα και σκουροκόκκινα, γκριζωπά με πράσινες βούλες, μαύρα με λευκές πινελιές, γαλαζωπά και καφετιά – κάθε πουλί κι ένα πολύχρωμο στολίδι...

Το είδε ο χειμώνας και σκέφτηκε πόση ομορφιά μπορεί να γεννηθεί από την αγάπη.

Το είδαν οι λαγοί και θαύμασαν και τρέξανε να το πούνε στις αλεπούδες.

Αυτές βιάστηκαν να ενημερώσουν τις νυφίτσες.

Οι νυφίτσες στάθηκαν πίσω από τα συρματοπλέγματα των κοτετσιών – το είπαν στα κοκόρια και στις κότες.

Τα κοκόρια το λαλήσανε και το άκουσαν οι σκύλοι.

Πήρανε να γαβγίζουνε τα σκυλιά κι οι άνθρωποι βγήκαν στις αυλές τους να δούνε τι συμβαίνει.

Και μπροστά τα σκυλιά, πίσω άντρες, γυναίκες και παιδιά στο δάσος μπήκανε, στο βουνό ανέβηκαν και το έλατο είδαν και το θαύμασαν.

Ήταν καταχείμωνο. Στην καρδιά μέσα του χειμώνα.

Μέσα στο απόλυτο λευκό, ένα δέντρο στολισμένο!

Το πρώτο έλατο που γιορτινά στολίστηκε ήταν από τα πουλιά.

Μετά πήραν τη συνήθεια αυτή και οι άνθρωποι. Και την κάνανε δική τους...

Ο χειμώνας πλησιάζει και τα πουλιά που δεν μπόρεσαν να φύγουν
για τις ζεστές χώρες ψάχνουν να βρουν δέντρο για να κουρνιαξουν.
Το έλατο τα προσκαλεί να ζήσουν ανάμεσα στα κλαριά του.
Κι αυτά το στολίζουν με τα χρώματα των φτερών τους και το κάνουν
το πιο όμορφο δέντρο των Χριστουγέννων.